Tamás Gáspár Miklós

Ferenc Jóska szobrára

VISSZHANG - LIX. évfolyam, 14. szám, 2015. április 3.

2015. március 13-án Gerő András azt javasolta az *Élet és Irodalom*ban, hogy a volt Roosevelt téren – amelyet már nem hívnak Roosevelt térnek, hiszen Roosevelt büdös kommunista volt, a Hitler-ellenes koalíció, az ún. Egyesült Nemzetek egyik vezetője, ráadásul amerikai; hanem Széchenyi térnek, amely a Széchenyi utca és a Széchenyi rakpart között terül el, a Széchenyi Lánchíd torkolatában – állítsák föl I. Ferenc József apostoli királyunk szobrát. Javaslata alátámasztására fölhasználja (többek között) Horthy Miklós egyik szózatát.

Nekünk is van egykori idézetünk.

„Amikor a népnek nincs világos életcélja, és iránytalan vegetálásban percemberkék pórázán sodródik, amikor nincs semmi, amit parancs, törvény, iskola és nógatás nélkül tiszteljen, amikor nincs senki, akire felnézzen, akkor az uralom hatalmasai bálványokat faragtatnak és imádtatnak a néppel, valamit, akármit, fityfenét, illúziót, királyt, császárt, koronát. A magyar állameszme irányvonala, bálványa egy vasládában őrzött otromba fejékszer. A valóság: egy szimbólum. Ami még nem lenne baj. A szerencsétlenség ott kezdődött, amikor erre a klenódiumra a Habsburgok tették rá a kezüket. Azóta a szent korona és az Isten kegyelméből való Habsburgok egyet jelentenek, és rosszat jelentenek: a magyar élet halálos rákfenéjét. Mindannak az ellentétét, amit a magyar élet vágyban, akaratban, tettben, muszájvalóságban kiérlelt. Ami világító, tisztító, erősítő érték volt a magyarságban, azt tőrrel, vassal, gyilokkal és méreggel, kötéllel és pallossal, börtönnel és tébolydával, intrikával és mézesmadzaggal irtották, kurgatták és prostituálták a Habsburgok. Ferenc József csakúgy, mint Lipót. […]

Magyarország »Európa legelső gavallérja« karján táncolt a halálba. A »lovagias« magyar nemzet ezt nem felejtheti el. A mai hatalmasok szerint ez hálára kötelez: folytatásra. A tizennyolcas halál nem volt teljes, a főbe kólintottak újra és együtt ébredeznek. Mindaz, ami a régi magyar életet jelentette, mindaz, ami a veszteségbe rohanást meghatározta, ma újra szót kér, és így törvényszerűen levegőhöz jutnak a Habsburgok. A magyar rónák felett kriptaszag árad, és a népnek erősítő ózonként kell magába szívnia e halálos kórságot. Különös nép és ravasz urak: a magyar népnek ma újra tisztelni, szeretni, vágyni kell azokat, akik évszázadokon át hóhérai és megrontói voltak. A történelemhamisítók és hangulatgyártók gőzerővel és hatalmi autoritással dolgoznak. […]

Tiszteltetni és becsültetni azokat, akik szégyent, átkot és halált jelentettek: a kísérlet perverzitása felháborító. A patologikus tünet cáfolhatatlan. De egy szellemi kiskorúságban tartott és ily módon konzerválódott néppel meg lehet kockáztatni a leghalálosabb és legszégyenítőbb kísérleteket. A magyarság szellemi kiskorúsága, infantilizmusba kerítése: tudatos úri bűn. A Habsburg-imádat, a patologikus hóhérgyönyör, a megrontóknak kijáró kézcsók csak egy megrekedt atmoszférában, csak áporodott légkörben tenyészthető ki nemzetvalósággá. Parancs és frázis, terror és demagógia kéz a kézben dolgoznak. Hóhér sem kell, látható pallos, metternichi fortély sem, Magyarország ma bosszuló vagy hódító hadjárat nélkül újra a Habsburgok lába előtt fekszik. A szellemi kiskorúság az eltipró csizma fényében kelleti magát. Szolganemzet gyönyörködik önmagában!

Akik semmik és senkik voltak, akiket halálos öklendezésben egy nemzet vetett ki magából, azok ma újra tisztelet és becsület bálványai. […]

Szegény magyar közönség: mi minden előtt kell tisztelegnie! Mi minden mást, idegent, kórosat, károsat kell néznie jónak, nagynak elhinnie, hogy elfelejtse a maga jóságát, erejét, valóságát. Szolganemzetté

nevelték, tenyésztették, és szolganemzet – amíg szolga voltára rá nem döbben – nem tanul. Ma a Habsburgok magyar halhatatlanok: áldozataik éltetik őket!

Nép, magyar: meddig még?!”

Nem én írtam ezt 2015-ben, hanem Fábry Zoltán 1936-ban.